

Mateja Peter, 8.b

S
A
M
O
R
A
S
T
N
I
K

GLASILO UČENCEV VIŠJE STOPNJE

OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA

RAVNE NA KOROŠKEM

V ŠOLSKEM LETU

1994/95

št. 2

Živjo!

Ste nas "fejst" pogrešali? Veste, naša nekoliko zmanjšana ekipa, z na novo pečeno mentorico Vanjo Benko, je dirkala sto na uro, da bi vam postregla s čim bolj cool Samorastnikom. Najprej smo se odločili za čisto "ajnfoh cajtnge" z našimi kracami. Potem je pa naš tehnik prinesel zraven svoj nos in rekel, da je to zanič. Naš "računalniški vele mojster" je po vsej sili hotel, da je časopis računalniško urejen. Pred tajništvom se je vnela vroča razprava, ki je iz brloga privabila celo gospoda ravnatelja. Še ta je potegnil z gospodom Britovškom in..... rezultat je tu.

VSEBINA

- DRUŽINA (nagrajeni sestavki ob mesecu knjige)	3, 4
- MOJA POROKA (nagrajen spis v reviji Otroci in družina)	5, 6
- STRPNOST DO INVALIDOV (nagrajena spisa ob mesecu invalidov)	7
- NAJLEPŠE POTOVANJE V MOJEM ŽIVLJENJU (nagrajen spis v reviji Turisti)	8
- JESEN	9
- O ZIMI	10
- POMLAD	11
- NAŠA ŠOLA	12
- ZIMSKA ŠOLA V NARAVI	13
- IZ GLOBINE PRIPRAV NA CANČARJEVO PRIZNANJE	14
- OSMOŠOLCI O TESTIH PREVERJANJA IN SVOJIH ŽIVLJENJSKIH CILJIH	15
- ANKETA O DNEVNI ŠOLE	16
- MLADOSTNI SPOMINI	17
- SVOBODA IN VOJNA	18
- O SREČI	19
- VSAKA MLADOST JE POLNA ...	20
- NAŠA GLEDALIŠKA SKUPINA	21
- ŠALIVNE RIME	22
- INTERVJU Z IRENO VRČKOVNIK	23
- GLASBA	24
- MODA	25
- KRIZANCI	26
- PRVA LJUBEZEN IN HOROSKOP	27

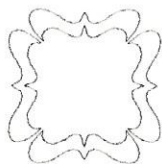
UREDNIŠKI ODBOR
in računalniško oblikovanje:

Jasna POTOČNIK
Eugen ČRESLOVNIK
Rok ŠTIFTER
in
Aleš VERDINEK

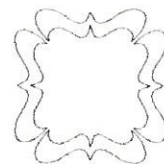
Mentorja:

Vanja BENKO in
Mirko BRITOVŠEK

NA PODLAGI 7. TOČKE PRVEGA ODSTAVKA 36. ČLENA ZAKONA O OBDAVČENJU PROIZVODOV IN STORITEV V PROMETU (UR. LIST ŠT. 33 316 / 72) JE ŠOLSKO GLASILO OPROŠČENO TEMELJNEGA PROMETNEGA DAVKA NA PROMET.

D R U Ž I N A

Družina naša je velika,

kadar skupaj zberemo se.
Vsi sorodniki in znanci,
radi veselimo se.

Radi imamo se otroci,

saj tako učijo nas,
tudi mamico, očka, dedka in babico
ter vse, ki skrbijo za nas.

Učimo radi se v šoli,

doma pa tudi igramo se.
Staršem pomagamo pri delu
in prav lepo razumemo se.

Želimo si, da dedek in babica

čim več let dočakata bi,
saj najlepše doma je,
kadar skupaj zbrani smo mi.

Iskreno si zaupamo,

se tolažimo, če kaj narobe gre,
v stiski si pomagamo,
saj tako najlepše je.

Naši starši pa prav radi

tudi pohvalijo nas,
če pa je kaj narobe,
takrat šrajajo na glas.

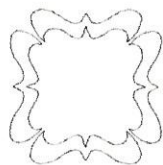
Ata in mama deleta in delata,

trudita se, da nam boljše gre,
tudi nas tako učita,
saj z delom kruhi zaslužita si.
V naši družini smo srečni in brez skrbi.
Vsak dan se usedemo za mizo,
preštejemo do tri
in na mizi že kosilo zadiši.

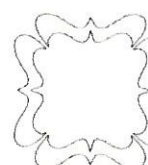
Valentina, 6.c

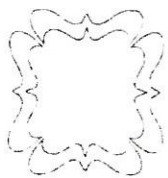
Bližal se je petek. Veselila sem se ga predvsem zato, ker bom lahko po dveh tednih spet videla brata. Sedela sem pred televizijo in neprestano gledala na uro. Bolj se je bližala šesti, bolj sem prisluškovala zvokom pred hišo. A vedno znova sem bila razočarana. Enkrat se je oglasila sestra, drugič spet ata. Čas je tekel in ura se je bližala sedmi, ko sem naenkrat zaslišala znani glas. Oh sedela sem, kot da je to vsakdanja stvar. V resnici pa mi je srce hitreje tolklo in bi mu najraje stekla v objem. Zamislila sem se nad svojimi čustvi. Kako hitro sem spremenila mnenje o odnosu med bratom in mano. Dolgo nisem vedela, da ga imam tako rada in da mi toliko pomeni. Pravzaprav nisem nikoli verjela, da bom to kdaj čutila do njega in vseh ostalih članov naše družine. Toda prišla je preizkušnja, ki je spremenila moje mnenje o tem. Brat je končal osnovno šolo in vpisal se je v srednjo. Odločil se je, da bo šolanje nadaljeval v Ljubljani. Njegovega odhoda sem se po tistem veselila. Seveda, ena nadloga manj! Ampak se je veselje spremenilo v žalost. Hudo mi je postalo že isti dan, ko je odšel. Tisti teden je bil zame zelo težak. Ves čas sem mislila nanj. Oči sem imela solzne in stežka sem zadrževala jok. Videla pa sem, da bratov odhod ni zmešal samo mojih šten. Ko smo bili skupaj, smo kar naprej vpraševali drug drugega, kaj si misli, kako se ima, mu je dolgčas... Če je le imel priložnost, je ata govoril o njem. Sestra je bila sprva vesela, da ni njenega zoprnega brata, a se je kasneje izkazalo, da ga prav tako pogreša kot vsi ostali. Mama pa se kar ni mogla načuditi, kako malo kruha gre, ko ga ni; kako tiha je naša hiša... Dejala je, da tega miru sploh ne pozna in da ji je kar malo tesno pri srcu. Miza, ki je bila prej majhna, je zdaj postala kar prevelika; dan pa je postal dolg kot hudo leto. Vse je postalo tako moreče, veliko. Začeli smo spoznavati, da smo močno navezani drug na drugega. Bratov odhod je pustil v naših srcih veliko praznino. Ob vikendih je ta luknja manjša, a čez teden jo spet čutimo.

Ajda, 8.a

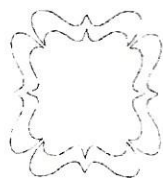

D R U Ž I N A

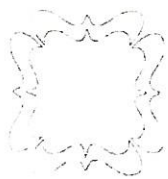
D R U Ž I N A

D Če prideš po asfaltni cesti na Čečovje in zaviješ v slepo ulico, stoji na koncu nje majhna hiša.
V njej živi naša štirčlanska družina, eno nadstropje niže pa dedek in babica, ki sta del naše družine. Glava družine je očka, ki je ljubitelj otrok in velikokrat popusti, njegova namestnica mami pa je bolj stroga. Če vse sešteješ, se da lepo preživeti. Najprej sem se rodila jaz. Kraljevala sem v družini, za tretji rojstni dan pa sem dobila bratca, ki sem se ga zelo veselila. Mislila sem, da bom dobila družbo za igranje, vendar sem se zmotila. V začetku je samo jedel in spal, zdaj pa se najraje igra z avtomobilčki in lego kockami. Kljub temu drug brez drugega ne moreva biti, čeprav sva po besedah mame včasih kot majhni osi. Mama me ima zelo rada, ampak cartljam se pri očku. Kadar sedim na njegovih dolgih nogah in me objame s svojimi velikimi rokami, se počutim prav prijetno. Najzanimivejši čas za vse člane je dvajset čez tri, ker imamo kosilo, ki ga čez teden skuha očka, ker pač mama hodi v službo, on pa je doma. Vsi se zberemo pri mizi in čakamo, kaj se bo prikazalo iz lonca, mama pa pravi: "Vse se je." Po kosilu pospravimo, nato pa se za pol ure s polnimi trebushi zvalimo na kavč in se pogovarjamo, kako smo preživeli dan, ali pa vklopimo TV. Tega bi jaz najraje gledala v nočnih urah, ampak moram spat. Spanec mi skuša krotiti naš hišni prijatelj hrček Bobi, ko začne z dirkami. Večkrat se mi zazdi, da bo kletka kar vzletela. Takšni smo. Imamo se radi, čeprav se mi zdi prav hudo, ko moram kaj pomagati prav takrat, ko bi jaz počela kaj drugega.

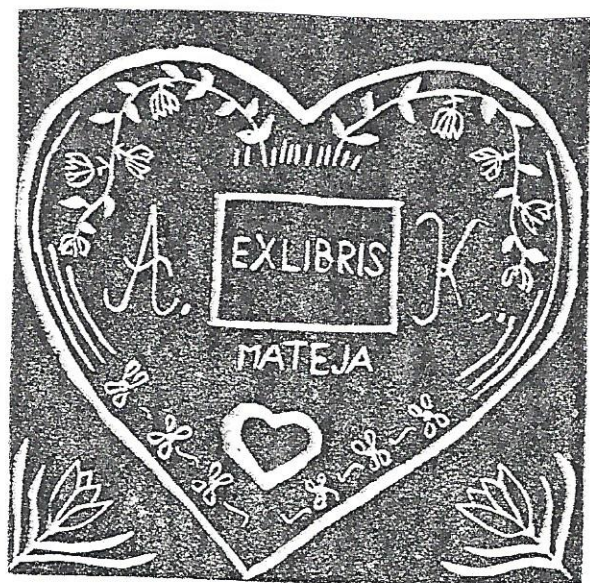
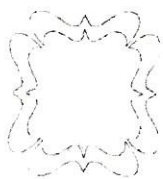
Ampak tako je in dobro, da lahko rečemo: " LJUBO DOMA, KDOR GA IMA !"

D
R
U
Ž
I
N
A

D R U Ž I N A

Lea, 5.d

Poroka? No, ja... Seveda!

"Trrrr, Trrrr, Trrrr..." se mi na uho dere stara ruska budilka.

"Aaah, že spet je treba vstati, ura je pol sedmih. Sovražim jutra, ko moram iz postelje, še preden se pošteno pretegnem. Kje je zdaj moja jutranja halja?" godrnjam pri kobacanju iz postelje, čisto nič podobna spočiti in zadovoljni ženi. Pomanem si oči: "Aha, tu je." Ko hitim k obešalniku, da jo snamem, s kolenom treščim v vogal postelje: "Au, uf...! K vragu, še ena modrica več!" Še pogled v ogledalo. Odmaknem pogled in se še enkrat previdno pogledam: "Saj sem takšna, sveta Marija, kot bi mi kdo spustil elektriko v las! In moja koooožaaa! Ljubi bog, kako naj človek poleg družine in službe poskrbi še zase?" Počesem se in naličim. Začnem brskati po omari: "Ne, to majlico sem imela včeraj. Bela bluza bi bila kar v redu. Ah, ne! Madež! Bom morala pač obleči črno bluzo... in rdeče krilo." Natakmem si ju. Ampak...: "Ne morem si zapeti gumba. Šele prejšnji mesec sem hujšala, pa sem se že spet zredila. Bo pač moralo zadostovati modro krilo. Tega še vsaj dobim na svojo debelo rit." V kovček si zložim papirje za sejo, grem zbuditi otroka in moža, za tem pa sto na uro pripravim zajtrk: "Jeeest, pozni smo že! Lojze, vstani, no! Otroka bosta zamudila pouk!" Ko smo končno vsi pri mizi, naredita direndaj otroka. Mojca vsako jutro vpraša kaj takega, kar človeka spravi v zadrego: "Mami, kako nastanejo otroci?" Mož ob vprašanju postane rdeč kot preveč zrel paradižnik, meni se zavozla jezik, le sin Peter zmeraj stresa odgovore iz rokava: "Neumnica! Očka in mami gresta v posteljo in..." Hitro posežem vmes: "Peter, pri mizi smo!" Po zajtrku si krepko oddahnem in po hitrem postopku pospravim. Zopet sem izgubila občutek za čas. "Jeež, če ne bom pohitela, bom pozna."

Zadnji čas se odpeljem. Zaradi časovne stiske na križišču kot blisk prevozim rdečo luč: "Ne trobi, butec! Mudi se mi."

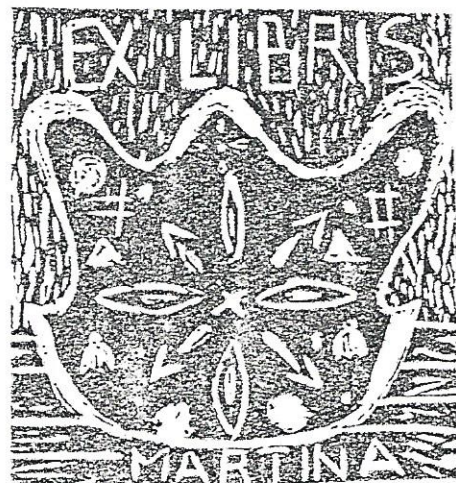
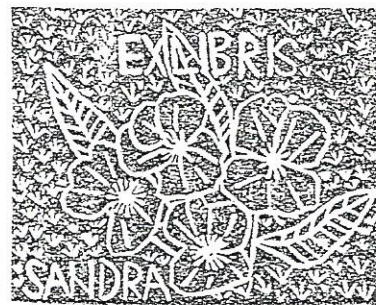
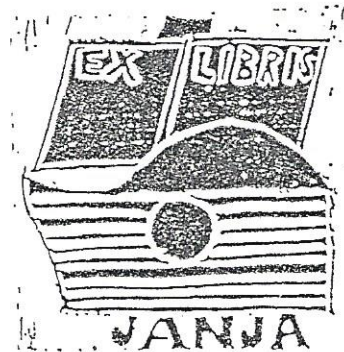
V službo pridirkam zadnjo minutko. Še preden se namestim, mi jo zagode direktor s svojimi problemi. Zaradi ne preveč dobrega razpoloženja mu rečem, da imam pametnejše delo od njegovega

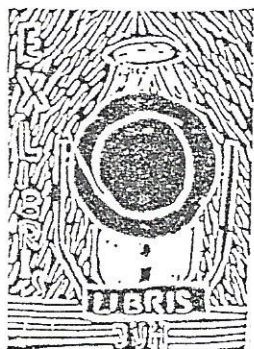
nakladanja. Zabrusi mi, da je še veliko takih, ki bi si želeli moje delo. Včasih je res bolje držati jezik za zobmi.

Sestanek je potekal bolj optimistično, saj smo bili vsaj enkrat vsi složni. Vsi smo se strinjali, da imamo občutno prenizke plače, in zahtevali povišico.

Po službi skočim v trgovino po nekaj živil, zatem pa hitro domov kuhat kosilo. Nekaj minutk za menoj pridrvita še otroka: "Živjo, mami! Kaj bo za kosilo?" Povem jima, da bo okusna zelenjavna juha. Kot ponavadi se začneta pritoževati. Na vratih zaslišim še moža: "Kaj, a spet bo zelenjavna juha?" Razjezim se: "Pa ti kuhaj! Jaz se bom pa lepo namestila v naslanjač in brala časopis." "Ljuba Marjetka, saj nisem tako mislil. Ti zelo dobro kuhaš," se je poskusil prikupiti. "Tako se zmeniva," je trobental dalje, "ti samo skuhaj, jaz bom pa pomil posodo." To je bil pa višek: "A samo skuham naj?" "Nisem tako mislil, no," se mu je vozal jezik, "saj veš, da se bolj nerodno izražam... Joop, čisto sem pozabil. Danes, prav danes, je deseta obletnica najine poroke. Se spominjaš tistega lepega dne?" Uspelo mu je: "Pa reees! Midva se pa prepirava. Kako čas hitro mine! Deeseet let!" "Draga, kaj ko bi šla jest v kakšno prijetno restavracijo," je predlagal, "da proslaviva najin dan. Otroka pa naj ostaneta doma." "Dobra ideja, Lojze. Pojdiva!" "Mami, ali to pomeni, da bova z Mojco sama jedla zelenjavno juho?" obupano vpraša Peter. "Brihten fant. Uganil si," odgovoriva z možem v en glas in odideva skozi vrata. "To ni pravično!" kričita otroka za nama.

Kmalu prispeva v prijetno restavracijo. Mož mi kavalirsko sname plašč in ponudi stol. Nato naročiva purana in najboljši šampanjec. V ozadju glasba. Kako prijetno vzdušje! "Samo ti in jaz," me prime Lojze za roko, "in živ spomin na tisti dan, ko sva rekla usodni da. Še nikoli mi nisi povedala, kako si si nekje pri devetnajstih predstavljala svojo poroko?" "Pri devetnajstih?" se v mislih preselim v zlata sedemdeseta leta. "Prav... To so bila tista nora leta. Zamisljala sem si romantično poroko v krasni cerkvi z veliko povabljenimi. So-

rodniki, moji in ženinovi prijatelji bi mi stali ob strani in me hrabrili v tem življenjskem trenutku. Sebe sem si zamišljala v veličastni beli obleki s čipkami, s tančico in z belimi rokavicami. Obute bi imela čevljičke, da bi mi jih zavidala vsaka dama. Okoli vratu pa prelepo ogrlico z dragimi in poldragimi kamni. Z očetom, ki bi me simbolično predal ljubečemu ženinu, bi ponosno, polna pričakovanj in z navdušenjem stopala proti oltarju. Za menoj pa bi drobenceljale družice. To bi bil najsrečnejši dan mojega življenja. Dan, ko bi za vedno postala njegova. V trenutku, ko bi rekla usodni da in si izmenjala zlata prstana, bi se počutila kot najlepša žena na svetu. Ko bi se poljubila, bi vsem zastal dih, od naju bi kar sijala neizmerna ljubezen. Na poti iz cerkve bi naju postopavali z rižem in jaz bi vrgla svoj poročni šopek. Gostje bi nato šli praznovati, z moškim svojega življenja pa bi se odpeljala na medeni teden v eksotične dežele." "Ha, ha, ha ... ne se hecat. Deset let sva že poročena, pa nisem vedel, da imaš tako dober smisel za humor. Ha, ha..., saj me bo še pobralo od smeha!" se je začel zvijati na stolu. "Veš kaj," mi je pošteno zrasel čez glavo, "ne norčuj se iz mene. Kako sem se sploh lahko poročila s takim slonom, kot si ti?! Tisti srečni dan, kaj?! Kar spomni se ga! Zamudil si na lastno poroko, tako da smo hoteli že vse odpovedati. Ko si pa le prišel, si mi stopil na obleko in strgal čipko. Kar pa je bilo najhuje, je to, da si pred duhovnikom rekel ne namesto da, butec!" "Ljubica, Marjetka," me poskuša pomiriti, "ne bodi huda, vsi naju gledajo." Vzrojam do konca: "Naj gledajo! Se spomniš, kako si me vrgel po tleh, ko si me hotel nesti čez prag? Padla sem kot hlod in gostje so komaj zadrževali smeh. Moja mama ves mesec ni govorila, ker si sedel na poročno torto, ki jo je spekla. Neroda! Le kako sem se lahko poročila s teboj in ne s sosedom Matjažem, ki mi je dvoril?" "Kaaaj?" se vzdigne. "Sosedom Matjaž ti je dvoril?!" Pa saj ni pomembno. Vsega tega nisem hotel narediti. Tisti dan sem imel pač smolo. Draga, pomiri se." "Ti mi ne boš govoril, kaj naj storim!" vstanem, mu zlijem pijačo pod nos in besna zdrvim skozi vrata. "Škoda šampanjca!" Jezna hitim po pločniku in se tu in tam zaletim v kakšnega mimoidočega, a se ne zmenim za njegove pripombe. Čez čas

zaslišim za seboj obupane klice: "Marjetka, počakaj, no! Oproostiti!" Še hitreje hitim naprej in se ne zmenim zanj. Kljub začudenim pogledom opazovalcev ne odneha: "Draga, prosim, počakaj! Včasih sem res neumen, priznam. Ampak rad te imam vseeno!" Ob stavku "rad te imam", mi obstane korak. Zopet mu je uspelo! Lojze me dohiti in objame. Včasih je lahko prav prijeten mož. "Mi oprostiš?" ponižno vpraša. Navidezno premislim: "Naj bo." Nasmejiva se in kot srečno zaljubljen par odhitiva proti domu. Pred vrati me Lojze dvigne in odnese čez prag. "Tokrat mi je uspelo, kajne?" me postavi na tla. Primem se za glavo: "Se ti ne zdi, da sva avto pozabila pred restavracijo?" "Ne skrbi, jutri pojdem ponj," mi prežene skrbi in me ponese čez prag spalnice.

... "Sem te zelo zmočila?" ... "Ni hudega." ... "Se tako delajo otroci?"

Jasna Potočnik, 8.b

STRPNOST DO INVALIDOV

Kot vsi mladi fantje, je tudi naš sosed Danilo moral na služenje vojaškega roka. Bil je hladen dan. Naravno je pokrivala bela odeja. Drevje se je upogibalo od teže snega, kot da bi se klanjalo in pozdravljalo mlade fante, ki so ta dan odštevili ure pred odhodom.

Pot ga je vodila v Črnomelj. Vojašnica je bila velika zgradba, polna oken. Okrog pa visoka ograja. Pred vhodom sta stala dva vojaška stražarja. Bila sta mirna in pokončna. Vstopil je v novi svet, poln reda in ukazov. Nadel si je vojaško obleko in se priključil vojaškim vrstnikom. Dnevi in meseci so minevali. Prišel je njegov usodni dan. Bilo je 6. julija leta 1978. Bil je vroč poletni dan, brez oblaka na nebu. Imeli so strelske vaje. Vsak zase je streljal v svojo tarčo. Bila je spokojna tišina, slišali so se le strelji. Vajo so končali in začeli so pospravljati orožje. Slišal se je še en sam strel. Naš sosed Danilo je obležal na tleh. Povsod je bilo polno krvi. Vsi so obnemeli. Pogledi so jim begali od Danila do mladega vojaka, ki je stal s puško v roki naperjeno v Danilovo smer. Na njegovem obrazu ni bilo videti življenjske barve. Bil je bled kot stena, oči pa so bile velike, kalne. Nastala je panika. Z rešilnim avtomobilom so ga odpeljali v Klinični center v Ljubljano. Tam se je začel močan boj za življenje. Ta novica se je hitro razširila tudi med sosedi in prijatelji. Vsakdo se je po svoje spomnil trenutkov, ki jih je preživel z njim. Upali smo, da bo preživel in se vrnil med nas. Nemo in tiho smo se srečevali z njegovo mamo. Govorili so samo pogledi, polni solza. Čas je mineval, Danilovo stanje pa se je počasi izboljšalo. Minilo je leto dni in pripeljali so ga domov. Rešilni avto se je ustavil pred stolpnico. Počasi so ga z ležiščem potegnili iz avtomobila. Bil je suh in spremenjen. Pogled mu je segal proti nebu. Mama ga je nežno prijala za drobno roko, ki je bila bolj hladna kot topla. Vsi, ki so ga videli, so jokali kot majhni otroci. Danilova mama se je takrat odpovedala službi. Pri njih se je začelo novo življenje. Ostal je na invalidskem vozičku, nemočen kot dojenček. Njegova leva polovica telesa je ostala hroma za vedno. Ni znal govoriti ne brati ne jesti. Vse se je začelo znova. Vendar je njegova mati to sprejela z vso ljubeznijo do sina. Za vedno se je marsičemu odpovedala. Pokazala je svojo strpnost in moč. Ni želela usmiljenja, vodila jo je samo želja, da njen

sin dobi občutek, da je enak nam vsem. Koliko in kako je prenašal vse te bolečine, nam ne bo nikoli znano, tudi to ne, kako je vse to preživela njegova mama. Pa vendar je še vedno med nami. Radi gremo k njemu, saj je vesel vsakega obiska. Rad se pogovarja, nam pripoveduje stvari, ki so mu ostale v spominu. Spominja se samo lepih trenutkov in človeku postane toplo pri srcu, ko ga posluša.

Jerneja, 6.b

Invalidnost. Beseda, ki jo v današnjem času preprosto prezremo, nočemo je slišati. Bojimo se prihodnosti. Hitimo po opravih, opravljamo vsakdanje naloge. Smo kot izgubljeni popotniki, ki se ne oziramo okrog sebe. Življenje je za nas kot navita ura, ki teče, teče dokler se ne ustavi. Največkrat pa s to našo napako prizadenemo ljudi, ki so na tem majhnem svetu že tako za nekaj prikrajšani, invalide.

Vidimo samo svoj cilj in uspeh. Hitimo drug mimo drugega kot drveče lokomotive in se ne ustavimo, da bi si prisluhnili. Dostikrat so prav invalidi tisti, ki na ta nori svet gledajo s povsem drugačnimi očmi. Opazujejo nas in ne razumejo naših hotenj, saj strmimo samo za materialnimi dobrinami. Nikoli ne pomislimo na to, da je največ vredno zdravje. Običajno to spoznamo šele v trenutku, ko je že prepozno.

Iz spomina pa se mi ne izbriše trenutek, ko sem se sprehajala po ulici. Mimo mene so hiteli obrazi nezadovoljnih, namršenih ljudi, ki so bili zatopljeni v svoje težave. Na koncu ulice sem zaslišala glas: "Izgini! Poglej se, saj nimaš nog." Obstala sem. Čutila sem moč; moč, da bi nespametno deklico klofnila, a mi je prehitro izginila izpred oči, jaz pa sem pomagala človeku, ki me je v tistem trenutku zares potreboval. Njegove tople besede so me napolnile, začutila sem, da sem naredila nekaj lepega in koristnega, saj so invalidi ljudje, ki si zaslužijo vsaj majhno pozornost; ne le pozornost družbe, ampak tudi pozornost majhnih in nepomembnih ljudi, pogled, nasmeh in kakšno dobro besedo pa bo njihovo srce še polnejše upanja in potrpežljivosti.

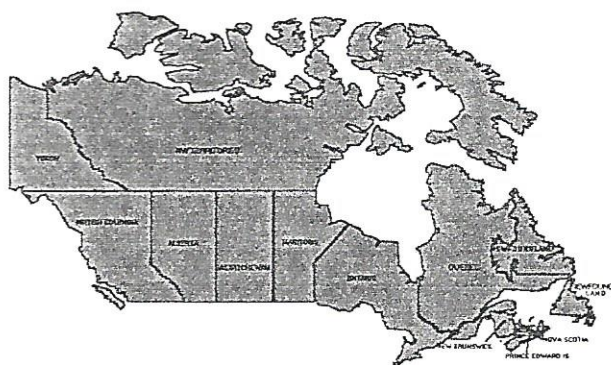
Andreja, 8.a

NAJLEPŠE POTOVANJE V MOJEM ŽIVLJENJU

Ker se že šest let intenzivno ukvarjam s plavanjem in dosegam lepe uspehe, hodim na različna tekmovanja doma in po svetu. Marsikje sem že bila in vsako potovanje mi je ostalo posebej v spominu, saj smo se srečevali z različnimi kulturami in ljudmi.

Lansko leto nam je tovarišica povedala, da gremo v Kanado, kjer se bomo udeležili 23. mednarodne šolske olimpiade v Hamiltonu. Vsi smo bili zelo navdušeni in iz dneva v dan smo bili bolj nestrpni.

Kanada! Že
sama beseda
mi je pognala
kri po žilah.
Vožnja z
letalom.
Popolnoma
nov svet.
Strahu in
vznemirjenja,
ki sem ju
bila v sekundi in potovanje se je začelo.

doživljala pred
odhodom, ne
morem in ne
morem opisati.
Ponoči nisem
spala in ko je
bilo treba
vstati, sem kar
skočila iz
postelje.
Oblečena sem

Vožnja do letališča je bila polna pričakovanj in ugibanj. Kakšna bo vožnja z letalom? Na letališče je po nas prišlo posebno manjše letalo, ki nas je odpeljalo v Frankfurt.

Čisto poseben občutek pri vzletanju, pogled na hiške in ceste, ki so bile podobne razgrnjenemu zemljevidu pod nami. Pred pristankom pa smo že zagledali velikansko letališče z ogromnimi letali. Tiste ure, ki smo jih preživljali na letališču, so minile, kot bi trenil. V čakalnici smo skozi okno zagledali veliko letalo kanadske letalske družbe. Občutki, ko smo se podajali na šest ur trajajočo pot, so bili res veličastni.

Letališče v Torontu. Bili smo v Kanadi! Ure smo si predstavili za šest ur naprej in že je prišel po nas ameriški šolski avtobus. Bili smo utrujeni od naporne poti, a smo se vendarle na vso moč čudili temu novemu svetu. Če bi takrat vedeli, kaj vse bomo še videli, mogoče ne bi bili tako navdušeni. Toronto, najvišji stolp na svetu - CN tower, največja baseballska dvorana na svetu - SKY DOM, Niagarski slapovi in vožnja z ladjo pod njimi... To in še veliko nepozabnega smo doživeli na tem izredno zanimivem desetdnevnem potovanju. Moja največja želja je, da bi še kdaj s svojimi najbližjimi obiskala to državo.

Špela, 6.c

J E S E N

Temno je. Vsa narava še spi. Mrzlo je. Prvi ljudje že gredo iz hiš po opravkih. "Glej, glej, svetlika se že," si reče ptička in začne svoj jutranji napev: "Čiv, čiv, čiv, čiv, prebudite se!" Kot da je drevo hudo, vrže nanjo velik rumenkastorjav list pa še enega, tako da ptica divje odfrči svetlikajočemu jesenskemu jutru naproti. S svojo pesmijo bo z drugega drevesa spet budila ljudi. Iz svojega gnezda pokuka veverica in ko vidi, da je že skoraj svetlo, začne svoj lov po drevesih za žiri. Tudi njo splašijo z drevesa rumeni listi. Svetlo je. Vsi so se že čisto prebudili. Otroci, ki gredo v šolo, se glasno pogovarjajo. To drevo razjezi in spusti na njih veliko jesenskih listov. Nek otrok pa stoka: "Brrr, zakaj me tako zebe!" Veter pa mu pojasni: "Sedaj sem vladar jaz - mrzel jesenski veter - in ne več sonce."

Jeseni rada hodim na sprehode v gozd in se valjam po listju, ki me s svojimi barvami kar vabi medse.

Prvo jesensko jutro je bilo zelo toplo in svetlo. Rosne kapljice na travi so izginile, ker je posijalo sonce. Ptice so žvrgolele bolj kot nekdaj, saj so morale nekatere preleteti še dolgo pot do toplejših krajev, kjer jih ne bo zeblo.

Jesenska jutra so predvsem hladna, a vendarle prisije na dan tudi toplo sonce. Jeseni se radi sprehajamo po parku, poslušamo šelestenje dreves, opazujemo veverice, kako pridno nabirajo želod, orehe in druge dobrote. Gledamo v nebo in smehljaje opazujemo ptice, ki se odpravljajo v tople kraje.

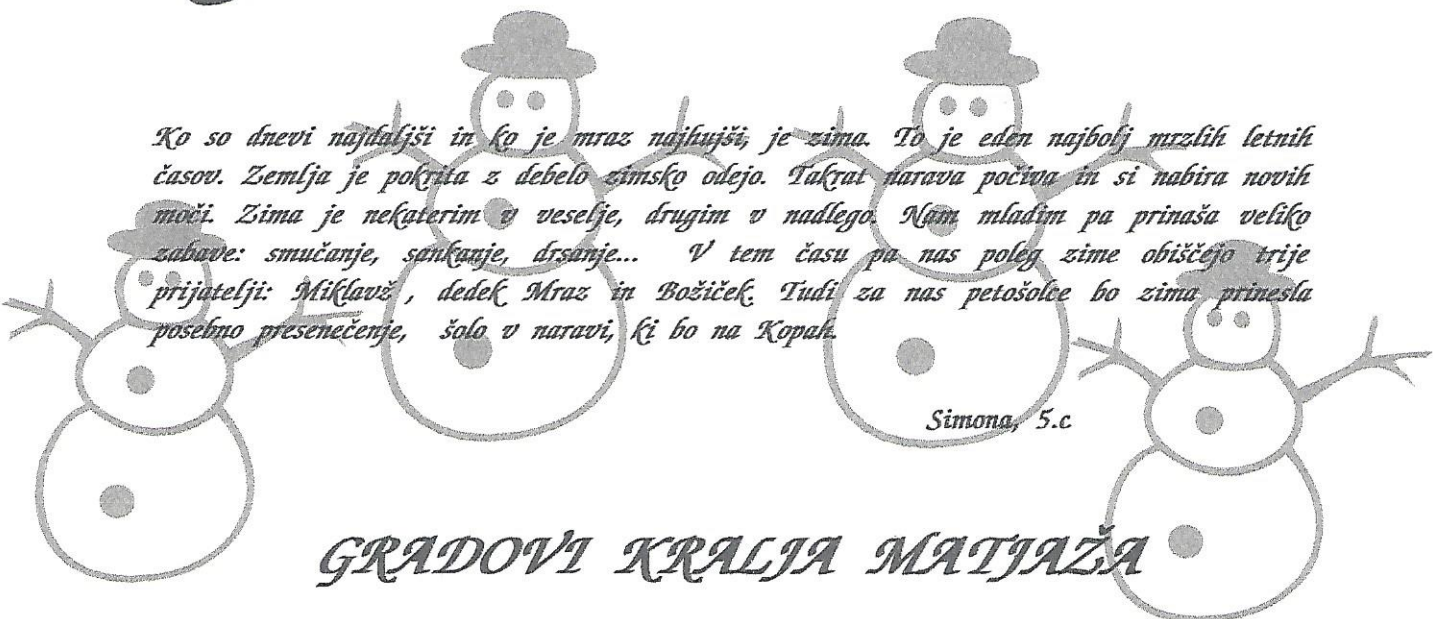
Pri nas so jesenska jutra večkrat meglena. Le včasih nas prebudijo topli sončni žarki. Takrat je najlepše in v takšnem jutru se z veseljem odpravljam v šolo.

Jesensko jutro je bogato barv ter polno ptičjih pesmi.

Dopoldansko sonce nam prijetno sije na šolske klopi in čaka, kdaj bo konec pouka, da bi šlo z nami domov.

6. a

O Z I M I

Ko so dnevi najdaljši in ko je mraz najhujši, je zima. To je eden najbolj mrzlih letnih časov. Zemlja je pokrita z debelo zimsko odejo. Takrat narava počiva in si nabira novih moči. Zima je nekaterim v veselje, drugim v nadlego. Nam mladim pa prinaša veliko zabave: smučanje, sankanje, drsanje... V tem času pa nas poleg zime obiščejo trije prijatelji: Miklavž, dedek Mraz in Božiček. Tudi za nas petošolce bo zima prinesla posebno presenečenje, šolo v naravi, ki bo na Kopah.

Simona, 5.c

GRADOVI KRALJA MATJAZA

Bil je petek zvečer, ko se naša družina usede in skupaj odloči, kako bomo preživeli naslednja dva dni. Padla je odločitev. V soboto bomo zidali snežne gradove v parku kralja Matjaža pod Peco. Sledile so mrzlične priprave. Narisali smo načrt in pripravili vso potrebno orodje za gradnjo.

V soboto smo navsezgodaj z vso ropotijo, od lopat, sank, žage, metrov, palic, veder, krenili v Podpeco. Pridružil se nam je tudi Vid, ki je celo zimo treniral gradnjo snežnih gradov in je postal že pravi mojster za to delo.

V parku kralja Matjaža je bilo ob devetih zjutraj že vse nared. Vsi graditelji so bili zbrani. Čakala nas je cela gora umetnega snega. Ob pol desetih je strel naznanil začetek gradnje. Graditelji so planili v tek, da bi si izborili svoje grajsko dvorišče. Z zastavico smo označili svoj prostor.

Najprej smo znosili sneg s snežne gore na svoje dvorišče. To je trajalo najmanj dve uri. Kup snega je rasel, vsi smo bili premočeni, a o gradu ne duha ne sluha. Nato smo začeli z žago oblikovati snežne kocke in jih zlagati eno na drugo. Počasi je iz kupa začel rasti velik in mogočen grad.

Po toplem obroku je volja zopet narasla. Grad je dobil streho, okna, vrata in strelne line, obzidje in štiri trdnjave v obzidju. Točno ob štirih popoldne smo z delom zaključili in komisija je grad ocenila.

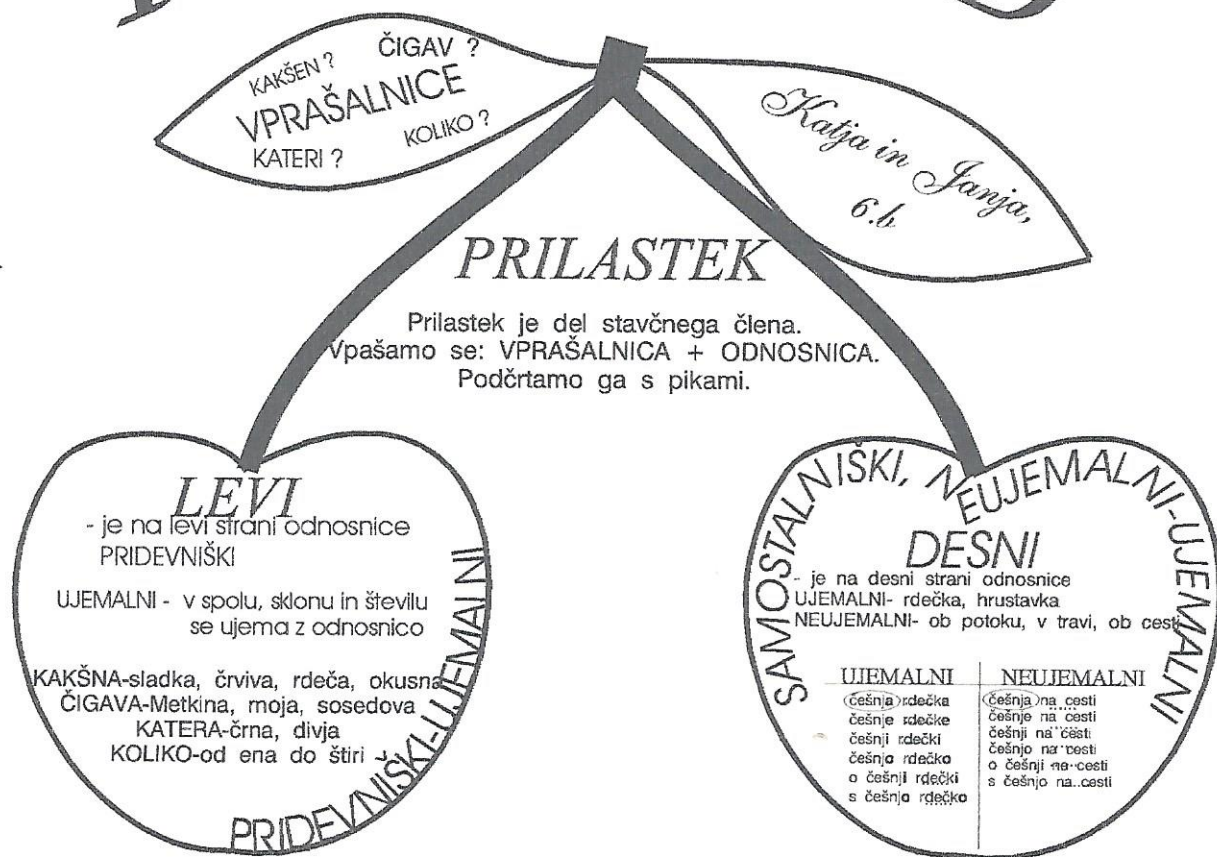
Mokri do kože smo se hitro preoblekli. Ogledali smo si vseh ostalih petnajst gradov. Ugotovili smo, da so vsi lepi, naš pa je sigurno najlepši, čeprav komisija ni bila tega mnenja.

Ko se je stemnilo, smo z baklami okrasili gradove. Pogled na okrašeno dolino gradov je bil prekrasen.

Domov smo se vrnili utrujeni, vendar zadovoljni, da smo zgradili grad pod Peco.

Andrej, 5.c

P O M L A D

Pozdravljena, pomlad! Prihajaš po prstih, ponosno, pozdravljajoč prijatelje. Poosebljaš prebujanje prirode in prinašaš prav prijetno počutje, poleg tega polno prešernosti. Prijazno, prepavajoč priromaš preko pašnikov. Pastir te s piščalko pozdravlja. Poljem prineseš prebujanje po predolgem, mrzlem počitku. Še enkrat, pozdravljena, pomlad!

Spet prišla je k nam pomlad - vsa lepa in cvetoča. Ptički nam pojejo, mačice, zvončki in trobentice rastejo. Tudi čebelice se prebujajo in zvončke obiskujejo.

Pomladi ptički so zaživeli
in čivkati začeli.

Sonce je vstalo,
grde oblake nagnalo.

Zvončki so vstali
in hitro zacingljali,
saj pomlad je prišla
na našo trato.

Andrej, 6.a

Katja, 7.b

Anita, 6.a

Pomladi se prvi zvonček zbudi,
glavico dvigne in zazvoni.
Teloh, trobentice, rožice vse,
pohitite rasti, pomlad se začne!

Tjaša, 6.a

NAŠA ŠOLA

Na naši šoli je zmeraj živo,
saj nam prizidek gradijo,
delavci ropotajo,
učitelji pa nergajo.
Počitnice so se hitro končale,
posledica so prazne glave,
zdaj, ko že ocene letijo,
vsi se snov na hitro učijo.

Slavistke nas z glagoli mučijo,
pri matematiki pa se jim s korenjenjem priključijo.

Angleščina je super stvar,
če poslovnež bi rad postal
ali pa po svetu jo ubral.

Pri zgodovini bi nas radi naučili,
kaj so pred tisoč leti odkrili,
a nas bolj zanima današnji svet
in ne prastari skelet.

Zemljepis bi bil res zanimiv,
če Kolumb Amerike ne bi odkril,
tako se nam ne bi bilo treba učiti,
da imamo že vsi polne "riti".

Pri fiziki izvedel boš,
zakaj pade jabolko na tla z drevesa
in ne odleti v nebesa.
Pri uri biologije moraš poznati sestavo rastline,
pri kemiji pa baze in kisline.

Da svoje misli spustimo na pašo,
zdirjamo v telovadnico našo.

Pri gospodinstvu se samo kuha,
a paziti moraš, da ti v lonec na prileti muha.

Na naši šoli je super razstava,
če opremi jo likovnica in njena odprava.

Če pa slučajno peti ne znaš,
z glasbo velike težave imaš.

MATEJA, 8.b

KAJ ME NA ŠOLI VESELI:

- športni dnevi
- gospod Pristavnik
- radijske oddaje
- pestro družabno življenje
- velika izbira krožkov
- angleška knjižnica

KAJ ME NA ŠOLI MOTI:

- premalo filmskih predstav
- nekateri učitelji
- ropot zaradi gradnje prizidka
- preveč šolskih ur
- slabo opremljene učilnice
- preveč kontrolnih nalog
- prekratki odmori

VIMS

ŠOLA V NARAVI

PONEDELJEK 23. 1. 1995	- Ko smo prišli na Kope, me je vreme razžalostilo. Bila je megla in veter je žvižgal okrog voglov. - Zaradi slabega vremena ni bilo nič s smučanjem. Progo smo si le ogledali. Smo se pa zato čudovito imeli zvečer.
TOREK 24. 1. 1995	- Današnji dan se ne da primerjati z včerajšnjim. Vreme je bilo lepo. Ves dan smo se smučali. - Danes smo z veseljem vstali, saj nas je zbudilo sonce. Odpravili smo se na smučišče, kjer smo uživali. - Čarovnica je meglo spremenila v najlepši dan. Smuka je bila enkratna.
SREDA 25. 1. 1995	- Ponovilo se je ponedeljkovo vreme. Sneg je nosilo kot puščavski vihar. - Popoldne se nam je nasmehnila sreča in smo se tako veselo smučali, da smo skoraj pozabili na naše učitelje. - Obiskali so nas gorski reševalci in nam pokazali, kako spretni so v svojih veščinah. - Na obisk je prišel oče in to me je zelo osrečilo.
ČETRTEK 26. 1. 1995	- BZZZ ! Danes smo imeli sneg v sobi. - Kljub slabemu vremenu smo dan poskušali izkoristiti za smučanje. No, bilo je super in smo se lahko vseeno pripravljali na tekmo. - Proti koncu dneva so nas obiskali veter, dež s snegom in naša razredničarka.
PETEK 27. 1. 1995	- Da, pa smo dočakali tisto ta pravo - "tekmo". - Napetost ob žrebanju številčk je naraščala, še bolj pa trema in pričakovanje pred in po tekmi. - Razveselili so nas s pizzo, super zabavo in nagradami.
SOBOTA 28. 1. 1995	- Žalosten in vesel dan hkrati. - Vesela sem, da so mi starši omogočili prihod sem, a si vseeno močno želim domov, čeprav me tam spet čaka kup obveznosti. - No, kako hitro je minilo. Vsi žalostni, ker je bilo lepega konec. Vsi veseli, ker smo želeli videti starše. - Cela kočja je bila v hrupu in veselju, ker smo se spravljali domov, saj so eni že sredi tedna začeli jokati za starši. - Imeli smo se super. Tistim, ki niso bili z nami, je lahko žal.

ČAO !

IZ GLOBINE PRIPRAV ZA LETOŠNJE TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE z geslom V BESEDI JE MOČ

Vsaka beseda ima svojo moč. Nekatere zabolijo bolj kot udarec, druge osrečijo, tretje razveselijo. Z besedo se dva zblížata ali razideta. Le ena sama beseda lahko v nas nekaj spremeni. Čutiš drugače. Besede te ženejo naprej v svet. One te spravljajo v smeh, v jok. So redno ob nas in v nas. Kadar kaj ušpičimo, nas ne boli udarec, bolijo le besede in nam ne dajo miru. Sprašujem se, zakaj se kruhu reče kruh, zakaj metlo imenujemo metla. Zakaj imajo vse reči tako smešna imena? Kdo si jih je izmislil? Tisti je gotovo spoznal, da se v besedah skriva velika moč. Moč, ki ima moč posredovati in vladati.

Maja, 8.b

Želim si, da bi besede vezale le trdno prijateljstvo, da bi z njimi priznavali DRUGAČNOSTI drugih in da bi bil človek človeški. S spoštovanjem človeka bi se vse stvari lahko rešile. Narava nam je dala to sposobnost sporazumevanja in morda je ravno v tem največja moč besede, ki je ne znamo ali nečemo izkoristiti. BESEDA SAMA JE TOREJ PRAZNA. POMEN IN MOČ JI DAJE ČLOVEK.

Vojka, 8.c

Kaj ni dan mnogo lepši, če nam kdo iz srca zaželi dobro jutro ali dober dan? Seveda je. In pot v nov dan bomo nadaljevali z lažjim korakom pa še nasmešek nam bo prišel na usta. Ne zmajujte z glavo, misleč: Kakšen larifari! To je čisto zares mogoče doseči, celo brez palčkov, čudežnih piščali ali dobrih vil. Tako čarobno moč ima prijazna beseda. Na nas je le, da jo izgovorimo. Pa dobre volje in upanja v lepše čase nam ne sme manjkati.

Jasna, 8.b

Starši in ostali sorodniki so me z naporom učili prvih besed. Dolgo smo se naprezali in si prislužili zmago - mojo prvo besedo. Ta že stoletja stari način komuniciranja med ljudmi danes s pridom uporabljamo. Beseda vplivnega človeka lahko preglasi vse prošnje nedolžnih. Svet se ti lahko poruši, ko ugotoviš, na kakšen način nekateri izrabljajo moč besede.

IN SVET SE NE ZGRADI KAR ČEZ NOČ NAZAJ.

Urška, 8.b

Najbolj zoprne besede so na primer: "Sedi, cvek!", ene najljubših v mojih letih pa: "Pridi, greva na sok!"

Katja, 8.c

Nedelja, 27. 6. 1994

Ne boš verjela, danes mi je rekel ŽŽIVJO. Ne vem, zakaj mi ta beseda s štirimi črkami toliko pomeni. Kar naprej jo ponavljam in jo poskušam izgovoriti tako, kot jo je izgovoril ŽŽiga. Vsa sem napolnjena z neko energijo in nepopisnim veseljem.

Sreda, 30. 6. 1994

Lili pravi, da živim na luni. Upam, da ti ne boš istega mnenja, ko ti povem današnjo zgodbo. Dopoldne sta na klopi pred stolpnico sedela Lili in ŽŽiga. To me ni nič motilo, saj vem, da mi Lili ne bo šla v koruzo. Vznemirilo me je takrat, ko sem skozi odprto okno slišala svoje ime. V meni se je nekaj zganilo, zato sem zakričala: "Ali je že spet z mano kaj narobe?" Čez hip mi je bilo žal zaradi tega dejanja, ker sem izpadla neumna. "Ne, ne, vse je v redu. Vse OK," se je ŽŽiga smeje oglasil. To je bilo zame pravo olajšanje. Potem me je spet spreletelo: Spet mi je namenil nekaj besed. Bilo je kot prvič pri besedici živijo, samo da me je sedaj še nekaj tiščalo v trebuhu.

Četrtek, 31. 6. 1994

Z Lili, Matevžem in ŽŽigo smo šli v park. ŽŽiga in moja malenkost sva kar naenkrat ostala sama sredi prečudovitih hrastov in vitkih brez. Ne vem več, o čem sva se pogovarjala. Beseda je dala besedo. Sedaj ni bila več le beseda s štirimi črkami. Bile so besede, lepe, prijazne, zanimive in ljubeznive.

Nina, 8.a

OSMOŠOLCI O TESTIH EKSTERNEGA PREVERJANJA ZNANJA IN SVOJIH ŽIVLJENJSKIH CILJIH

Nekaj dni pred preizkusom

Smo na pragu, ko počasi stopamo v svet odraslih.

"Male mature" me ni strah, ker še ne bo zares.

Na križišču smo, smerokazi vabijo.

Slovke se malo bojim, ampak bo že.

Stojimo na razpotju in premišljujemo :
levo, desno, naravnost...
Katera je najboljša pot, tega ne ve nihče.

Tale preizkus še ni pravi, zato se še ne bom učil.

Če si vztrajen, ti bo uspelo.

"Male mature" me ni preveč strah, ker znam, malo treme pa mora biti.

Mislim, da bom z dobro voljo obiskoval izbrano srednjo šolo.

Naš prvi in najbližji življenjski cilj je - končati srednjo šolo; drugi in še nekoliko oddaljen je - dobiti zaposlitev, ki nam bo omogočala vsaj človeka dostojno življenje.

PRVE INFORMACIJE - ŠE VROČE

Bilo je preveč nalog.

Ciljev nimam previsoko postavljenih; bo že šlo.

Zelo slabo sem pisal zaradi treme.

Za gimnazijo nimam šans, ker mi slovka ne gre.

Slovenščina je bila zelo težka, matematika pa tudi.

Matematiko se bom moral še učiti, v štiriletno srednjo šolo pa bom sprejet.

Zelo slabo sem pisal oba predmeta... še se bom učil.

Testi je bil lahek, vendar nerodno sestavljen.
Lahko se bom izučil-a za želeni poklic.

Misli in želje se mi nenehno spreminjajo, zato je nemogoče vnaprej presoditi, kaj boš imel rad in česa ne.

Če želiš naprej in vidiš svoj cilj jasno pred sabo, ti bo uspelo.

Anketa: UČENCI 5.d-razreda o DNEVU ŠOLE

Všeč MI je bilo, ker je nastopal moj sošolec Jaka. Tudi v našem razredu so fantje takšni, kakršne je on predstavljal. Mislijo, da so bolj frajerski, če se znajo čuditi in vpiti v angleščini. Tudi to se je že zgodilo, da je v naš razred prišel nek tip iz višjega razreda in zabasal mojega sošolca.

Všeč mi je bil prizor v odmoru, ko so se naši učenci prerekali in si metali papirčke. V našem razredu je v odmoru tudi tako. Učiteljem se nekateri zgovarjajo. Upam, da so videli, kako je to GRDO.

Najbolj všeč mi je bilo, ko je Jaka rekel: "Oči, Prežihu se ni treba bati za nas Slovence, dokler bodo starši taki, kot sta vidva." Želim si še več takih prireditev.

Všeč so mi bili igralci, najbolj pa moja sošolka Alja, ko je hotela še spati, pa ji mama ni pustila. Z mamo in očetom se niso razumali, zato se mi je Alja smilila.

Čeprav sem med prireditvijo stal, mi je bilo lepo. V prvem prizoru se mi je zdelo, kot da so prava družina, tako originalno so se kregali. Samo kreganje pa mi ni bilo všeč in me je potrla.

Prizori v šoli so mi bili všeč, ker smo javno priznali, kako v šoli prepisujemo naloge, ne ubogamo učiteljev in se jim zgovarjamo.

Po predstavi sem razmišljala, kako in kdaj vse je človek človeku človek po besedi. Ugotovila sem, da kar naprej. Samo usta odpreš in že si tam.
SAMORASTNIK

Bila je super prireditev, samo kratka.

Bolelo me je, ko sem morala poslušati, kako se oče in mama prepirata, hčerka pa je morala vse poslušati. Najbolj všeč mi je bil tisti prizor, ko so se pogovarjali v koroškem narečju. Zamerila pa sem Tini, da Urošu ni hotela pomagati pri domači nalogi.

Bilo mi je všeč, da je bila prireditev v kulturnem domu.

Dan, ko sem igrala na šolski prireditvi, mi bo ostal v večnem spominu.

Bilo je zabavno, vsi deli so bili enako dobri. Najbolj se spomnim važiča. Tudi na naši šoli je nekaj takih, ki se jih bojimo.

Vse, kar sem videl, je resnica.

Spoznala sem mnogo novih reči o pogovarjanju med dvema človekoma.

Res je, da mladi radi uporabljamo tuje besede. Moram priznati, da sva jaz in moj brat Gregor prav takšna, kot Matjaž in Saša. Velikokrat se stepeva ali skregava, ker hočeva oba po svoje. Mislim, da nam je ta igra razburkala misli o novem življenju in novih besedah.

Mogoče homo odslej bolj pazili na svoje besede.

Za dan šole smo pripravili prireditev pod geslom: ČLOVEK ČLOVEKU ČLOVEK PO BESEDI.

Jaz sem igral 7. in 8. prizor, ki je potekal doma. Igrati sem moral dečka, ki je bil zasvojen z angleščino. Mama mi je prigovarjala, naj se bolj posvetim materinščini, oče pa, da naj obnovim Prežih. Tako sem se s tem moral sprijazniti, hkrati pa ugotovil, da je bil Prežih dober in prijazen človek.

SAMORASTNIK

MLADOSTNI SPOMINI

*V našem življenju se prepleta veliko zanimih dogodivščin.
V teh naših trapastih letih se nam je zgodilo marsikaj.*

NAJRAJE SEM SE IGRAL S KOCKAMI IN AVTOMOBILI; ŠE POSEBEJ PA S KLJUČI.

-ZAKLENIL SEM SE V KOPALNICO.

-DEDKU SEM KLJUČ OD TRAKTORJA VRGEL V GNOJNO JAMO.

ŠE SREČA, DA JE IMEL REZERVNEGA.

-ŠE DANES ME VČASIH "ZASRBJO" PRSTI, ČE VIDIM KAKŠEN NENAVADEN KLJUČ.

Najraje sem plezala po drevesih, čeprav mi je bilo prepovedano. In nekega dne sem spet splezala na najvišji vrh, se tam ugnezdila in pela. Nisem pa prej razmišljala, kako bom prišla dol.

Svoji mlajši sestrici sem dala v usta žvečilno, da bi bila tiho. Ker je vse pogoltnila, se je skoraj zadušila.

Darilo za moj 5. rojstni dan je bil padec z vrtiljaka, ki mi je za spomin pustil znamenje na glavi.

Navila sem staro uro, ki je naenkrat začela zvoniti. Zato sem ji odtrgala kazalce.

Ker se me nobena beseda ni prijela, sem bila kaznovana. S kolesom sem zgrmela po bregu v koprive, ki so me željno čakale. Ne kopriv ne svojega joka ne bom pozabila. Imela sem sledi po celem telesu.

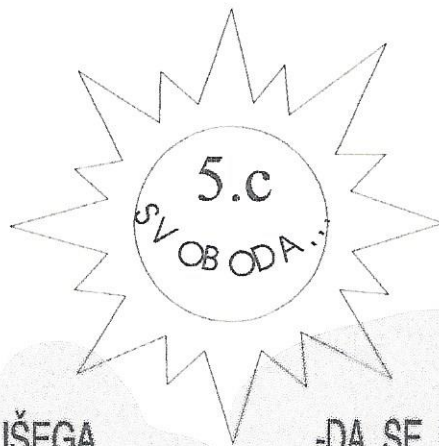
Vsepovsod me je bilo polno. Pri padcu z omare me je še kaktus popraskal po licu. Spomin na ta dogodek imam še danes - brazgotino na licu, ki ne bo nikoli izginila.

Mamo so v veliki trgovini po zvočniku poklicali, da je prišla po svojega izgubljenega sina. Od takrat me je čvrsto držala za roko, da se ji nisem mogel več izmuzniti.

Ob novem družinskem članu sem se počutila zapostavljeno. Ko so spet prišli naši ljubi obiski, sem se z uro teže ulegla na dojenčka in žalostno dejala: "To je sestra in nihče več je ne bo videl." Komaj so me spravili z nje, da je nisem zadušila.

Takšni in podobni dogodki nam povedo, da je naše življenje pestro in polno dogodivščin. Spomini nanje bodo ostali.

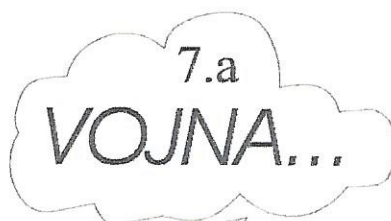
6.c

- NEKAJ NAJDRAGOCENEJŠEGA
- ZAKLAD, KI GA MORAMO ČUVATI
- NIHČE NAM JE NE SME VZETI
- SPOŠTUJMO JO
- SREČNO ŽIVLJENJE MED TISTIMI,
KI SO NAM BLIZU
- ŽELIMO JO TUDI ŽIVALIM IN
RASTLINAM

- DA SE LAHKO V MIRU IGRAM,
POGOVARJAM... IN HODIM V ŠOLO
- NAJVEČJA SREČA V ŽIVLJENJU
- SREBRNA POT, KI NAS VODI K SREČI
- MIR, LJUBEZEN IN UŽIVANJE V NARAVI
- VELIKA BESEDA

*BILO BI PRAV, DA BI VSAKDO ZNAL CENITI SVOBODO
IN BI SE ZAVEDAL, DA BREZ SVOBODE NI NIKAKRŠNEGA
ŽIVLJENJA.*

- MORILSKA IGRA
- IZBRIŠE NASMEH Z OBRAZA
- KRUTA STVAR
- NE IZBIRA SVOJIH ŽRTEV
- STARKA, KI POBIJA LJUDI
- RAZBIJA DRUŽINE
- RAZDIRA OTROKOM
PRIJATELJSTVO
- SOVRAŠTVO MED LJUDMI

- KRUTOST, KI NE POZNA MEJA
- IGRA ODRASLIH
- KOT KUGA, KI UNIČUJE SVET IN LJUDI
- NEKAJ NAJSTRAŠNEJŠEGA V ČLOVEŠKEM
ŽIVLJENJU
- VEDNO PRIDE KOT STRELA Z JASNEGA

ZMAGA NAJ LJUBEZEN IN VOJNA NAJ SE KONČA !

O SREČI

- Želim si, da bi se mi še mnogokrat v življenju nasmehnila sreča.

- Morda sem rojen pod srečno zvezdo?

- Srečen sem, kadar so srečni ljudje okoli mene.
- Sreča je imeti dobrega prijatelja.
- Sreča je imeti svoj dom, družino in srečno otroštvo.

-Sreča je veselje,
sreča je radost,
sreča je mirna
in zdrava mladost.

-Sreča je tisti občutek,
ki te prevzame takrat,
ko si zadovoljen s
svojim delom ali sam s
sabo, če dobiš lepo
oceno ali pa če z
dobrim delom osrečiš
še koga drugega.

Sreča je zelo širok pojem. Lahko pomeni srečno družinsko okolje, lahko pomeni dobro in uspešno šolanje, dobro prijateljico, razumevanje v razredu in še bi lahko naštevali. Kar zamislimo si otroke iz Bosne, ki nimajo te sreče, da bi živeli v urejenem okolju. Pred dvema letoma me je teta odpeljala v trgovino z malimi živalmi. Vstopili sva in že se mi je odprl pogled na najrazličnejše živali. Hodila sem od kletke do kletke in jih opazovala. Najbolj pa me je privlačila svilnata dlaka in ljubek smrček rjavega hrčka. Zamišljeno sem strmela vanj in sem si ga zaželela. Obljubila sem mu, da se vrnem ponj. Zdrnil me je tetin klic: "Špela! Pridi, odhajava!" Šele na poti domov sem se zavedla, kako težko nalogo sem si zastavila. Tako sem ves teden prepričevala očeta, naj mi dovoli imeti tega živahnega, malega hrčka, ki ves čas pleza po kletki. Pa mi je uspelo! Naslednjega petkovega sončnega in zame srečnega popoldneva smo se odpeljali ponj. Z žarečimi očmi sem gledala, kako ga prodajalka seli v njegovo novo kletko. Doma sem ga previdno dvignila iz kletke in stisnila k sebi njegov topli kožušček. Bila sem srečna, ker mi je uspelo omehčati očeta, da mi ga je dovolil imeti.

- Sreča je, če se nam izpolni kakšna želja.
- Jaz imam bolnega brata in sem zelo srečna, da sem zdrava.
- Sreča je, da se lahko veselimo vsakega dne, ki prihaja.
- Sreča je, da imam starše, ki me imajo radi, in da se med seboj razumemo.

5.b

- Sreče ni,
kadar potrebujemo jo mi.
Včasih pa le pridrvi
in nato hitro spet oddrvi.

-Zame je največja sreča najboljši šolski uspeh
in trdno prijateljstvo.

- V besedi sreča se skriva marsikaj:
Zdravje, znanje, ljubezen.

Če si zdrav, si srečen,
če si pameten, si srečen,
če imaš koga rad, si srečen.

Torej beseda SREČA ni navadna beseda.

Mladost je kakor sončni žarek, ki se bori s temnimi oblaki, da bi obdržal svoj lep, večen sijaj.

Skozi ves ta čas nas spremljajo igre, sreča in radost, takrat zaživimo trenutke, ki jih ne bomo nikoli v prihodnosti pozabili, kajti v starosti ne bomo imeli časa za veselje in radost.

Mladost je po mojem temelj življenja za naprej. Mladost zna biti še tako iskrena, naivna in sposobna narediti takšno neumnost, ki si je kasneje najhbrž ne smeš in ne moreš več privoščiti.

Mi mladi moramo znati izkoristiti čas mladosti vsepovsod, na najbolj zabaven, vesel, srečen in nor način. Upoštevamo pa, vsaj jaz, mejo normale.

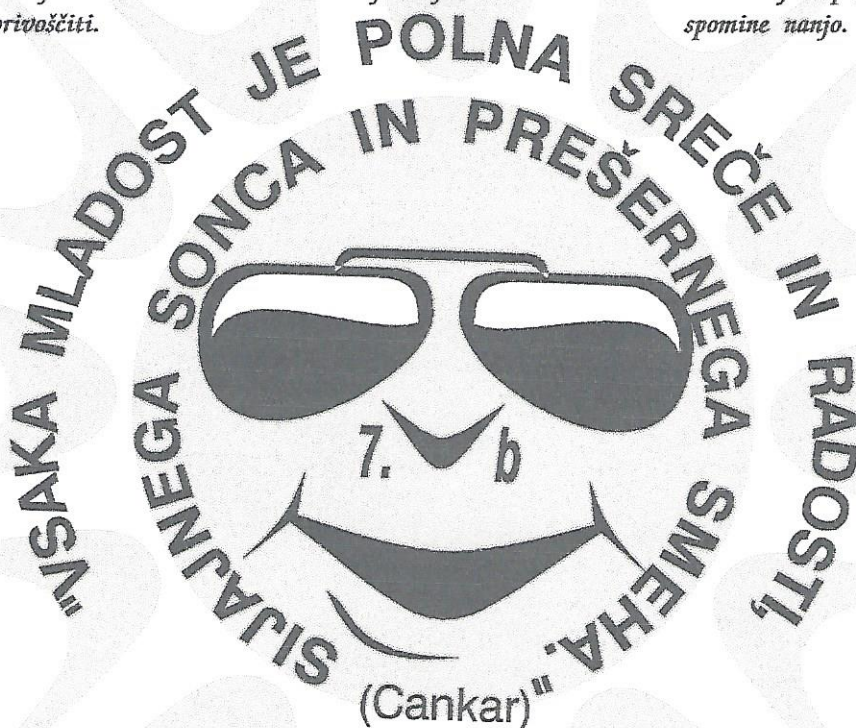
Mladost je nekaj najlepšega v življenju. Ne moreš je kupiti. Je polna brezskrbnosti, veselja in smeha. Požvižgaš se na nekatere težave, a jih poskušaš rešiti.

S svojo radovednostjo in nagajivostjo se je v mojo mladost vmešal moj mlajši brat.

V mladosti doživljaš stvari, ki jih marskdo na more. To je zelo lep čas.

Mladost si predstavljamo kot razcveten cvet, ki s svojimi svilenimi listi kaže lepe dni naše mladosti. Moji prijatelji predstavljajo polovico mojega življenja, saj ves prosti čas prebijem z njimi.

Želim si, da bi tudi drugi mladostniki in otroci vedeli, kaj je to zares lepa mladost. Vsaka mladost je lepa, če imaš lepe spomine nanjo.

Sreča je kot sončni žarek, ki se nikoli ne skrije za oblake. V vsakem srcu je tudi košček sreče.

Mladost je najlepši del življenja. Mladi se ne zavedamo, da smo še prosti kot ptice na nebu.

Veselje za nas mlade pomeni nekaj lepega, lepo doživetje. Ko je človek mlad, ne razmišlja o starosti in drugih stvareh, ki so v življenju. Posveča se zabavi.

Spomin na mladost nas spremlja vse življenje, čeprav se nikoli ne povrne. Mladost cveti kakor roža v različnih barvah in se veseli življenja.

Rad bi, da bi vsi tisti, ki živijo v temni in umazani mladosti, zaživel srečnejše. Vsako bitje preživlja mladost drugače.

Mladost je kakor cvet, ki se razcveti. Misliš lahko svobodno, saj imaš zato pravice.

S pomladjo je tako kot z mladostjo. Ne glede na to, v kakšnih razmerah se poraja, je vendarle najlepša od vseh letnih časov.

Rad sem mlad, ker je mladost nekaj, kar imamo samo mladi. Pozneje pa jo zelo cenijo tudi starejši.

PREDSTAVITEV NAŠE GLEDALIŠKE SKUPINE

Naša gledališka skupina pod vodstvom učiteljic Eveline Krivec in Ane Arelšek je v letošnjem šolskem letu zelo uspešna. Z igrico *Mala čarovnica, ki ni hotela biti zlobna*, so se uvrstili na področno srečanje ljubiteljskih dramskih skupin Naša beseda '95, ki je potekalo v začetku aprila v Slovenj Gradcu.

Selektor je pohvalil govor nastopajočih, režijo, glasbo in sceno.

Rajmlajša je prvošolka Jera Fras, ki ji je vseč, da v igri veliko plešejo. Tanja Kordež zaključuje osmi razred in je v dramsko skupino vključena že štiri leta. Pravi, da uživa, ko se poistoveti z vlogo. Špela Šavec je že v srednji šoli in s svojimi izkušnjami in veseljem do igre mlajše spodbuja.

Petošolci: Tina Šakač, Polona Arelšek, Kaja Brezočnik in Matjaž Kos so povedali, da so se na igro dolgo pripravljali. Veseli so, da se igra srečno konča - *zmaga dobro nad zlom*. Najbolj všeč je bilo na premieri, nastopali pa so že za učence nižje stopnje na matični šoli, za vrtnice, starše in krajane.

Čaka jih še veliko gostovanj na odrih Koroške in drugih delih Slovenije, povabljeni pa so tudi na OŠ Prežihovega Voranca v Dolino pri Trstu.

Čestitamo k uspehu.

ŠALIGARJE NA ME

Ko ogenj zagori,
se zagrejemo vsi.

KO ZVONEC ZAZVONI,
VESELI SMO ČISTO VSI.

nori smo na pusta

krofe tlačimo v usta

 Videli smo pusta,
ki je imel velika usta.

Za pusta smo na krofe pozabili,
saj smo z gripo se borili.

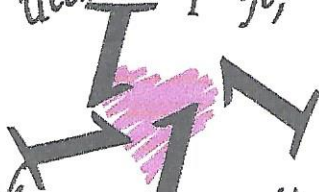
SRCE MI SKAČE,
KO VIDIM TVOJE ROZA HLAČE.

David ima pa lep klobuk,
spletel mu ga je palček Smuk.

Sredi spanja
se mi sanja.

Tale samokolnica je pa res sumljiva,
pogledat grem, če se v njej kdo skriva.

Učenci se potijo,

če učiteljice enke delijo.

V šoli nič ne znamo,
če se doma samo igramo.

Kje imaš muho
za dobro juho?

Na gumb sem stopila
in ga zdrobila,
zato se je mamica
na mene jezila.

5.a

Kdaj ste se začeli ukvarjati z glasbo ?

Z glasbo sem se začela ukvarjati že v osnovni šoli, kjer sem prepevala v pevskem zboru. Kasneje na srednji šoli sem s petjem nadaljevala, nato pa odšla študirat glasbo v Maribor.

Ste si že od nekdaj želeli postati pevka?

Nikoli si nisem posebej želela postati pevka. Glasbo sem imela in jo še imam preprosto rada in sem sodi tudi igranje na instrumente. Ko sem se naučila osnovnih prijemov na kitari, sem zraven seveda tudi zapela. Takole se je v bistvu začelo.

Kakšna je bila vaša pot do takšne Irene Vrčkovnik, kot jo poznamo danes?

Zelo naporna. Več let sem igrala v drugih ansamblih (AUDORA, VESNA, ans. VLADA SREDENŠKA) in pri njih nabirala izkušnje ali kilometrino, kot glasbeniki rečemo. Spoznavala sem dobre in slabe dneve naporene vožnje. S samostojno kariero pa so se nekatere stvari zelo spremenile. Človek ni več anonimen in marsikatero stvari ne more opravljati tako, kot bi hotel, ker te ljudje še bolj kritično gledajo. Skratka - pot, ki jo ubiram sedaj, je zelo lepa in zelo, zelo naporna. Vendar jo imam rada.

Kakšno je življenje zelo popularne pevke?

Vas slava in vtikanje drugih v vaše življenje kdaj moti?

Včasih me zelo moti, ko mi ljudje gledajo dobesedno v krožnik ali v usta, kadar sem v kakšni restavraciji. Seveda mislim, da večina ljudi ni takšnih in da vsaj malo obvladajo bonton. Se pa seveda dogajajo včasih zelo čudne stvari, ki pa mi niso čisto všeč.

Kdaj ste začeli samostojno glasbeno pot?

Samostojno glasbeno pot sem začela l. 1991 - izšla je moja prva kaseta POLEPŠAJ MI DAN.

S katerimi slovenskimi pevci in pevkami ste še sodelovali, sodelujete in si želite sodelovati?

Sodelovala sem z OTOM PESTNERJEM, IVANOM HUDNIKOM, SIMONO VODOPIVEC, VERO TRAFELA, MARJANOM IN MAJDO PETAN, NATAŠO MIHELIČ, IGORJEM PODPEČANOM, VERO

SOLINC, PIĐIJEM... Seveda si želim sodelovati tudi z drugimi, kot na primer MARJANO DERŽAJ ali kakršnim starejšim moškim.

Kaj mislite o slovenski glasbi in glasbenikih?

Imamo nekaj zelo dobrih glasbenikov, še več pa je takšnih, ki so dobri, vendar niso znani, ker je danes zelo težko prodreti na slovensko tržišče.

Kakšno glasbo vi poslušate?

Jaz poslušam skoraj vso glasbo. Pogoji je samo, da ob poslušanju dobim "kurjo kožo", potem vem, da je prava glasba.

S katerim tujim glasbenikom bi želeli zapeti?

Želela bi zapeti z Eltonom Johnom.

Kako vaše delovanje na glasbenem področju usklajujete z družinskim življenjem?

Meni je glasba življenje in služba. Vsaka ženska pa bolj ali manj hodi v službo. Jaz na primer konec tedna opravljam svoj osem-urni delavnik. Čez teden pa sem praviloma doma. Zato glasbe in petja ni težko usklajevati. Sicer pa imam super varstvo za Žanija, kadar me ni doma.

Kaj ste po poklicu?

Učiteljica glasbe.

Kako ste zadovoljni z drugim mestom na slovenskem Eurosongu? Boste še sodelovali na izboru?

Zelo sem bila vesela drugega mesta, kajti mislim, da je to zelo lep uspeh. Nikakor nisem bila razočarana, saj bo še veliko priložnosti.

Kaj nameravate v prihodnje?

V prihodnje nameravam snemati nove kasete in seveda veliko nastopati, nastopati... Nameravam tudi nekaj, kar naj bo zaenkrat še skrivnost.

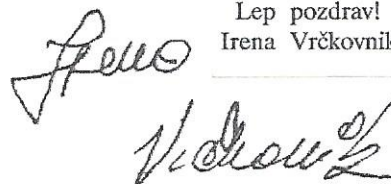
Kakšen bi bil za vas popoln dan?

Popolnega dneva še nisem imela. Po mojem bi moral potekati takole: dolgo jutranje spanje, nato zajtrk, sprehod po naravi, pospravljanje, kuhanje, igranje z Žanom, sprehod po trgovinah, srečanje s prijatelji, zvečer pa v posteljo. Pogoji za popoln dan je to, da se nikamor ne mudi. Da bi se ustavil čas.

Kaj bi vzeli s seboj na samotni otok?

Na samotni otok bi vzela stvari za preživetje, Žana, kitaro ter kakšnega fletnega pobčča.

Lep pozdrav!
Irena Vrčkovnik

GLASBA GLASBA GLASBA

Rednex

Člani skupine Rednex prihajajo iz ameriške države Idaho. Vsi so se raje preselili na Švedsko, saj v domači vasi niso imeli niti telefona. Skupino sestavljajo Billy Sue, Ken Tacky, Mary Joe, Billy Bob in Billy Ray. V svet countrya, ki zažiga s techno zvokom, so vnesli še malce zanemarjenega videza, tako da so čisto podobni kravjim pastirjem. Takšno je tudi njihovo ime - Rdeči vratovi.

Billy Ray je prvak v jahanju prašičev. Billy Sue je prvak v objemanju kaktusov. Mary Joe je najbolj ponosna na svojega sina Olvina, čigar oče je Billy Sue.

Njihovi uspešnici sta skladbi Cotton Eye Joe in Old Pop In An Oak.

Vsi člani skupine Rednex prebivajo v isti hiši v Stockholmu in so prava majhna družina.

Še ena zanimivost: umijejo se samo za praznike.

Za vse, ki pa se nikakor ne dokopljete do besedil nekaterih skladb, imamo pripravljeno presenečenje. Kar oglejte si ga!

SOMEBODY TO LOVE

Izvajalec: George Michael

Can anybody find me
Somebody to love
Each morning I get up and die a little
Can't barely stand on my feet
Take a look in the mirror and cry
Lord what you're doing to me
I have spent all my years
In believing you
But I just can't get no relief lord
Somebody somebody
Can anybody find me somebody to love
I work hard every day of my life
I work till I ache my bones
At the end I take home my hard earned pay
All on my own
I get down on my knees
And I start to pray
Till the tears run down from my eyes
Lord somebody somebody
Can anybody find me somebody to love
Everyday I try and try and try
But everybody wants to put me down
They say I'm going crazy
They say I got a lot of water in my brain
Got no common sense
I got nobody left to believe
Yeah yeah yeah yeah
Ooh somebody somebody
Can anybody find me
Somebody to love
Got no feel I got no rhythm
I just keep losing my beat
I'm okay I'm alright
Ain't gonna face no defeat
I just gotta get out of this prison cell
One day I'm gonna be free lord
Find me somebody to love

ANYTIME YOU NEED A FRIEND

Izvajalec: Mariah Carey

If you're lonely
And need a friend
And troubles seem like
They never end
Just remember to keep the faith
And love will be there
To light the way
Anytime you need a friend
I will be here
Never be alone again
So don't you fear
Even if you're miles away
I'm by your side
So don't you ever be lonely
Love will make it alright
When the shadows are closing in
And your spirit diminishing
Just remember you're not alone
And love will be there
To guide you home
If you just believe in me
I will love you endlessly
Take my hand
Take me into your arms
I'll be there forever baby
I won't let go
I'll never let go

George Michael

Ceprav o Georgu Michaelu nekaj časa nismo nič slišali, to še ne pomeni, da njegov prispevek k zgodovini popularne glasbe blede. Ne, nekaj skladb je, ki bodo ohranile njegovo prisotnost. George Michael je prišel kot član dua Wham, kasneje pa se je posvetil samostojni karieri. George je grškega porekla, s pravim imenom Georgias Kyriacou Panayiotou.

M O D A

Večerno lesketanje

*Tokratno modno rubriko
posvečamo vsem, ki ne vedo,
kaj naj oblečejo za svečane
priložnosti.*

*Še posebej pa je namenjena
osmošolkam, ki jih čaka valeta.*

*Dobro si oglejte vse modele in
upam, da se vam bo porodila
kakšna dobra ideja.*

SAMORASTNIK

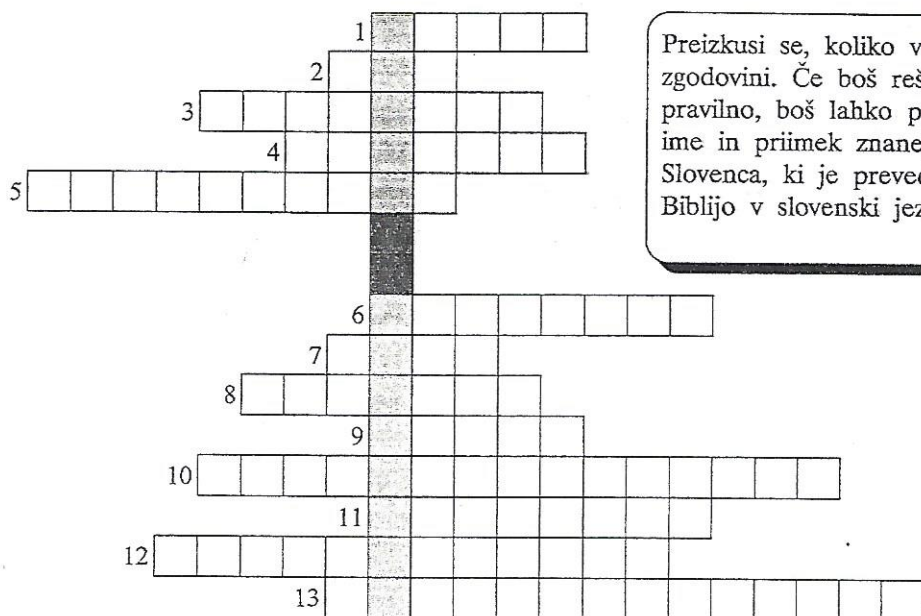

Spodaj navedena imena prečrtaj v vseh smereh. Ostalo ti bo 9 črk. Če te črke sestaviš in jih po vrsti prebereš, dobiš novo ime:

A	N	A	Z	U	S	T	O	M	A	Ž	K	T
V	N	A	M	A	T	E	J	A	A	E	A	A
E	M	A	R	K	O	T	R	V	A	R	L	D
K	M	A	T	J	A	Ž	I	G	P	U	E	E
A	N	D	R	E	J	R	M	I	E	J	N	J
J	Š	N	C	B	O	J	A	N	T	J	K	A
A	O	O	L	G	A	N	J	I	R	N	A	M
M	R	A	J	O	Ž	E	A	K	A	O	A	O
I	U	P	O	L	O	N	A	J	A	M	L	J
A	A	N	I	N	A	N	J	A	D	I	A	C
J	A	S	M	I	N	A	R	O	K	S	Z	A

IMENA:

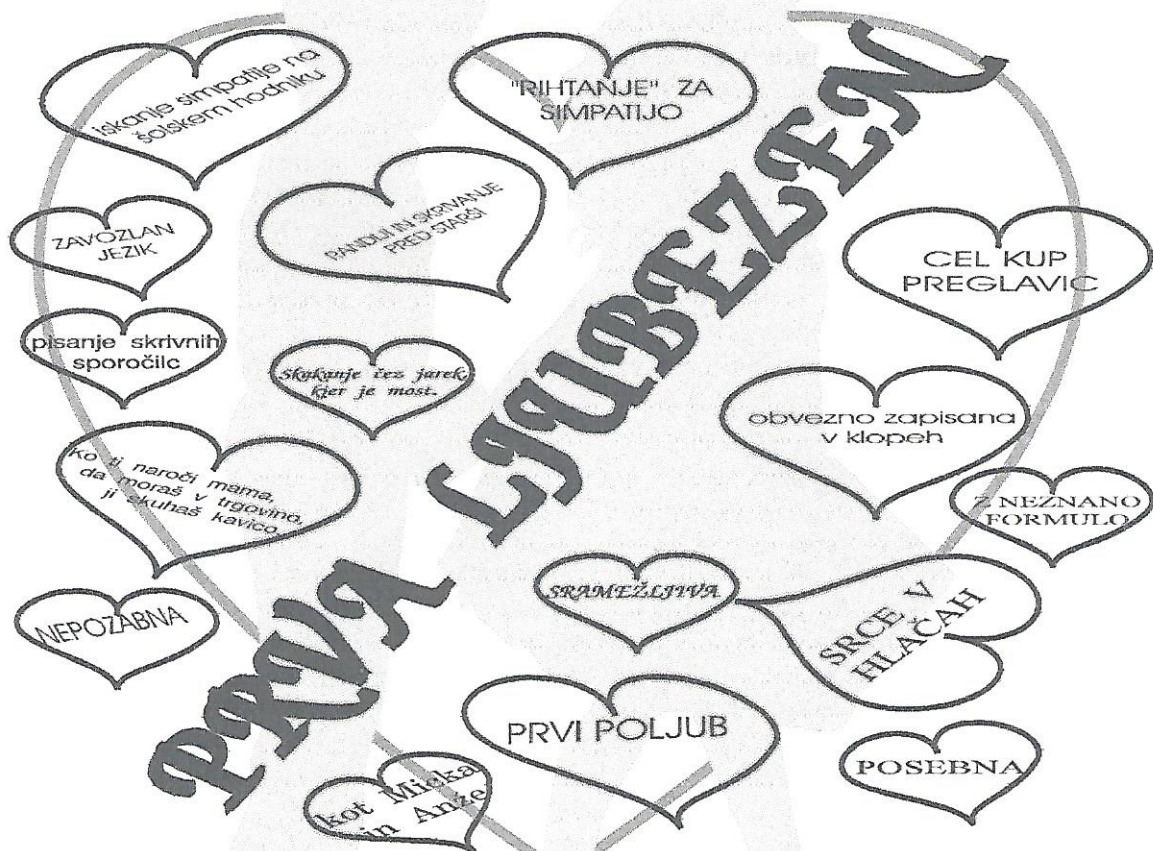
- ANA (2x)	- SERGEJA	- BOJAN	- MAJA (2x)
- SIMON	- ALJOŠA	- MARKO	- MATEJA
- ANJA	- ANDREJ	- TADEJA	- UROŠ
- PETRA	- JOŽE	- JASMINA	- MOJCA
- KAJA	- ROK	- ALENKA	- TOMAŽ
- SUZANA	- POLONA	- IVA	- JAN (2x)
- NINA	- MATJAŽ	- JURE	- ZALA
- MIA	- NIK	- EVA	- OLGA
- IDA	- MAJ		

Preizkusi se, koliko veš o zgodovini. Če boš rešil pravilno, boš lahko prebral ime in priimek znanega Slovence, ki je prevedel Biblijo v slovenski jezik.

- 1 - Ime Bleiweisa.
- 2 - Ime Karadžića.
- 3 - Na Dunajskem kongresu so se zbrali predstavniki _____, Rusije in Prusije.
- 4 - Kje je Napoleon bil drugič poražen?
- 5 - Meščanstvo ali _____.
- 6 - Biblijo je v slovenski jezik prevedel Jurij _____.
- 7 - 1765. je James _____ izumil prvi parni stroj.
- 8 - Nova miselnost - razsvetljenstvo se je pojavila v _____.
- 9 - Ime Pohlina.
- 10 - Nasprotje absolutizma je _____.
- 11 - 1740 - 1780 Marija _____.
- 12 - Podrejanje narodov in dežel v prejšnjih stoletjih _____.
- 13 - Mednarodna delavska organizacija je _____.

Sergeja, 7.c

Jasna, 8.b

KAJ NAM NAPOVEDUJEJO ZVEZDE ZA KONEC ŠOLSKEGA LETA?

Ja, moji dragi Prežihovci. Do konca šolskega leta ne manjka več veliko. In kakšen konec vam obetajo zvezde? Ne bojte se, vse bo OK. Pri nekaterih se bodo sicer pojavile težave in težavice, vendar jih boste s trdom premagali. Sicer pa bo konec leta za vse prav krasen, če se le ne boste preveč podili po dvoriščih. Posebej lep konec pa zvezde namenjajo osmarjem, saj se bodo na počitnice podali že 8. junija.

Želimo vam čim lepše počitnice.

